

Respectăm oamenii și cărțile

Editorial

- 1 – Invitație în viitor
Aurel Cărășel

Proză SF

- 5 – Stația viselor
Liviu Surugiu
- 33 – București
Ovidiu Vitan
- 45 – Dincolo de fereastră
Florin Purluca
- 51 – Ionia, ucenica
Daniel Timariu
- 65 – Aparatul de multiplicat
paradoxuri
Aurel Cărășel
- 69 – Newton Park
Gwydrin Florindore

Medalion

- 78 – Cioburi
Simona Vlădăreanu
- 79 – Depanatorul
Simona Vlădăreanu

Fantastic

- 82 – Strigoii
Dan Ninoiu

Science

- 89 – Cu prudență, despre
Inteligența Artificială
Cristian Român

Dicționar de Autori SF

- 92 – Felix Aderca
Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul I, nr. 1/2019

Colecția Science-Fiction

ISSN — 2668-1862

Editată de:

PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel** – redactia@colectiasf.ro
Redactor-șef: **Aurel Cărășel** – redactorsef@colectiasf.ro

Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca,**
Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc,
Boris Velimirovici, Dodo Niță

Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**

Coperta: **Andrei Nicolescu**

Abonamente și Comenzi:
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Invitație în viitor

de Aurel Cărășel

A scrie din nou despre *literatura SF*, în acest minunat și straniu context cultural, în care știința și aliatul ei, tehnica, au transformat mediul social într-un mod atât de profund și de violent, încât un om obișnuit, trăitor la mijlocul secolului al XX-lea, ar considera că ne găsim într-o epocă aflată dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale scriitorilor din acest domeniu, poate reprezenta un act de curaj. Sau, pur și simplu, un gest care subliniază o lipsă acută de subiecte interesante, despre care am putea, eventual, discuta.

Și totuși... Pentru că există un *totuși* pe marginea căruia m-am hotărât să brodez textul pe care-l citiți. Iar acest *totuși*, acest pretext, este rezervat revistei de science-fiction.

D.p.d.v. cronologic, istoricul literar al acestei perioade ar putea distinge trei etape în care revistele românești de profil au apărut, au evoluat și, în fine, au dispărut de pe scena literară.

Prima etapă vizează, sine-qua-non, perioada comunistă, care s-a dovedit extrem de restrictivă în privința publicațiilor de orice fel (nu numai science-fiction). O singură revistă, „Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice” a reușit, în ciuda unicității ei, să mențină și chiar să dezvolte interesul tinerei generații din acea vreme față de psihologia viitorului.

Cea de-a doua etapă se raportează la deceniul postrevoluționar, care a precedat intrarea societății în noul mileniu: inf-

zine, fanzine, prozine și reviste fără număr au invadat scena, majoritatea la fel de efemere ca și insectele efemeride, de la care provine denumirea (vezi „String”, „Star Trafic SF”, „Atlantida”, „Jurnalul SF”, „Anticipația – Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice”, „Planetar SF”, „Omicron satelit”, „Biblioteca Nova”, „Paradox”, „Nova 5.5”, „Brain”, „Aergistal”, „Sfinx”, „Cronaut”, „Sigma”, „Sfeno ++”, „Nebuloasa 15”, „467”, „Antarg SF”, „Android”, „Quasar” ș.a.).

Cea de-a treia se întinde de-a lungul primelor două decenii din mileniul al III-lea și are în centrul atenției, cu precădere, revistele digitale. Nu chiar atât de multe precum cele dinainte, însă, în mod evident, mai consistente literar și mai longevive. O enumerare nu ar putea să fie decât parțială, dar e bine să fie făcută: „Sfera online”, „Nautilus”, „Gazeta SF”, „Helion online”, „Pro-Scris”, „Fantastica”, „Argos”, „Galileo online”, „Ficțiuni.ro” etc.

Privind retrospectiv, se poate afirma, cel puțin în privința ultimelor două etape cronologice, că lectorul român de literatură science-fiction are nevoie de reviste de gen. Asta ca să nu mai pomenim și mulțimea de bloguri de profil care, până la un punct, conțin și ele ceva din structura unei reviste. Această nevoie a intuit-o, foarte bine, maestrul Adrian Rogoz, părintele CPȘF, care scria într-un miniatural „Editorial”, publicat pe coperta primului număr al revistei (vă mai amintiți, voi, vechii cititori de SF ai acelor vremuri minunate, de nuvela „Meteori-tul de aur” a lui Octavian Sava?): *„În cadrul acestei colecții, al cărei prim număr a apărut, vor fi editate povestiri, nuvele sau romane cu caracter științifico-fantastic. Urmărind întâmplările extraordinare ale eroilor care, învingând mii de dificultăți, cuceresc culmile inaccesibile, pătrund în adâncul vulcanilor, plutesc pe munți de gheață sau zboară pe nave interstelare, cititorii noștri vor trăi alături de ei, vor cunoaște măreția idealurilor creatoare și puterea gândirii umane. Colecția noastră are drept scop să cultive la cititorii săi dragostea față de știință, curajul și perseverența necesară oricăror mari înfăptuiri.”*

Au trecut peste șase decenii de la publicarea acestor idei și putem să afirmăm, fără nicio îndoială, că ele nu s-au schimbat deloc, deoarece tânăra generație de azi (cu toate gadgeturile electronice care au năvălit peste ea, pare-se chiar din acele scrieri de anticipație promovate de Adrian Rogoz) nu este cu mult diferită de cea a anului 1955: preadolescenții, adolescenții și tinerii din 2019 manifestă aceeași apetență pentru visare, pentru aventura în stare pură și pentru cunoașterea lumii în care trăiesc; își doresc la fel de mult să călătorească, să-și schimbe mediul în care trăiesc și să identifice metode noi de a-și ajuta semenii întru rațiune. Și, mai ales, vor să călătorească în spațiu, pentru că – nu-i așa? – trăiesc într-o lume în care știința și tehnica au făcut posibil acest lucru mai mult decât oricând. În următorii 3-4 ani, chinezii anunță revenirea omului pe Lună, iar la orizontul anilor 2030 americanii speră la realizarea începutului colonizării Planetei Roșii. Pentru prima misiune privată pe Marte s-au înscris, la preselecție, mai mult de 150.000 de doritori de pe întreg globul, ceea ce subliniază, o dată în plus, faptul că adolescenții de azi au, cu adevărat, la ce să viseze. Din rândurile lor vor fi selectați, fără îndoială, astronauții viitorului apropiat. Iar la înfăptuirea acestui vis ne propunem să întindem și noi o mână de ajutor. Noi, adică revista **Colecția Science-Fiction (CSF)**, pe care o țineți acum în mâini și ale cărei rânduri vă pregătiți să le citiți chiar acum.

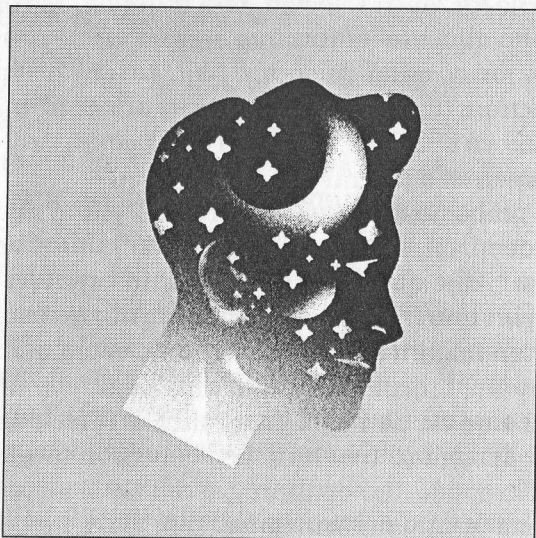
Cum putem să o facem?

Simplu: oferindu-vă visuri despre acel viitor, mai apropiat sau mai îndepărtat, în care voi, adulții de mâine, veți locui și veți lucra pe planetele Sistemului Solar; în care veți contribui, așa cum scria A. Rogoz, la marile înfăptuiri ale speciei umane – veți învinge majoritatea bolilor umane, veți ajuta la prelungirea vieții până dincolo de pragul unui veac, veți umple și ultimele pete albe de pe harta geografică a Terrei, veți eradica sărăcia și foametea și, mai ales, veți contribui fundamental la diminuarea treptată, dar constantă, a celui mai mare flagel care roade civilizația umană – **războiul**.

Iar visurile acestea dorim să le adunăm chiar din mințile voastre, pline de dinamism și de creativitate. Vă propunem o revistă în care voi înșivă să aveți posibilitatea de a vă contura viitorul, prin textele SF care așteaptă să le scrieți, prin grafica și pictura ce vă așteaptă în spațiul interstelar, în fine, prin toate ideile (minunate, fără îndoială) pe care le puteți așeza în paginile ei, conturând chipul unei lumi mai bune decât cea în care au trăit bunicii și părinții voștri. Nu va fi cea mai bună dintre lumile posibile, așa cum visa filosoful Wilhelm von Leibniz, dar va fi, în mod limpede, o lume mult mai rațională, întrucât știința va ajunge să dirijeze cea mai mare parte din viața societății.

Vă invităm, deci, dragi cititori, să fiți *cei mai buni locuitori ai celei mai bune dintre lumile posibile*, spre care vă promitem să vă conducem cu acest Nautilus al revistelor de science-fiction românești – CSF. Vă chemăm să construiți, alături de noi, o navă minunată, care să ne transporte într-o lume minunată. O lume cum numai în viitor puteți găsi. Pentru că viitorul nu este încă pătat de nimic. Pentru că în viitor, nimic rău nu a avut loc să se întâmple.

Ilustrație de Andrei Nicolescu

Stația Viselor

de Liviu Surugiu

Eleanor își setase telefonul să răspundă în orice situație, așa că Jeffrey nu se miră să fie conectați în timp ce ea dormea. Sunase de trei ori la rând și, cum device-ul era pe silențios, setarea realizase legătura fără a o trezi.

Se mai întâmplase și altădată – Ella petrecea mult timp imersată în subconștient –, însă Jeff refuzase continuarea apelului. De data aceasta nu reuși să închidă, cel puțin nu înainte să vadă *stânca*.

Femeia visa un câmp albastru-înstelat, în mijlocul căruia se afla ea, cu spatele. Putea fi cerul, oricum el percepea totul dintr-o perspectivă neutră. Eleanor purta o robă cu mâneci largi ce îi dezgoliseră brațele albe până la jumătate, așa cum le ținea în sus, într-un gest hieratic.

Deasupra plutea *stânca*, un asteroid de culoarea antracitului. Ceea ce făcea ca dimensiunea să-i poată fi apreciată era faptul că pe partea inferioară, în direcția brațelor ei, totemul avea prins un copil.

În clipa următoare, Jeff simți cum inima i-o ia razna. Pe *stâncă* era fiica lui, în vârstă de șapte ani.

Apoi, chipul copilului se schimbă. Lisa părea cu cel puțin zece ani mai mare și asta i se păru straniu. *Nu visăm decât chipuri sau amestecuri de chipuri pe care le-am mai văzut*, gândi Jeff. Iar fața aceea nu semăna cu nimic din ceea ce întâlnise. Era absolut nouă. Cu toate acestea, nu putea fi decât fiica sa din vii-

tor, fiindcă avea semnul pe obraz. Ceea ce înseamnă că nici eu n-ar trebui să o pot vedea.

Întrerupse legătura și chemă imediat dronnaderul. Mașinăria opri silențios în fața balconului, iar el sări direct în carlingă.

— Sector IV, strada-verticală A2, nr. 10! comandă cu glas tremurat.

Emoția îl copleșise. Eleanor nu trebuia să continue. Era a treisprezecea zi!

— Sector IV, partea opusă a Stației! se auzi pilotul automat. Traseu ideal: 9 km. Traseu real: 14 km. Ambuteiaje și devieri: 7. Durată estimată: douăzeci de minute.

— Dublează viteza, ceru. Cod de autoritate zero-unu principal.

Apoi, ca să nu mai piardă timp cu identificarea, își lipi de piept scannerul. În ciuda emoției, două băți de inimă fură de ajuns pentru a i se recunoaște amprenta. Dronnaderul porni în viteză prin tunelul aglomerat.

Cu toate că nu zbură prin cercul exterior, care era cel mai lung, dar și cel mai liber, și deși pe cercul mediu sistemul opri de câteva ori traficul pe străzile verticale special pentru el, Jeffrey Landis, comandorul Stației Spațiale America, ajunsese prea târziu.

Polițiștii din sectorul IV executaseră ordinele și strada fusese invadată de dronnadere albastre, cu picioroangele lor articulate luminând portocaliu și intermitent. Intraseră la nr. 10, însă, după cum își dădu seama în timp ce parca, destinul se împlinise.

Coborî din carlingă și, tremurând, deschise capacul de pe targa prinsă lângă balcon.

Cu un geamăt, își retrase privirea de parcă ar fi întâlnit o alta, mult mai puternică. Însă nu erau decât două pleoape sub care împietriseră ochii ei.

Se gândi la Lisa, cineva trebuia s-o ia de la școală. Apoi își aminti că sunase deja de pe drum.

— La ce oră s-a întâmplat? întrebă, după ce, în sfârșit, îi atinse obrajii frumoși, dar livizi.

Erau prea reci. Roboții medicali stabiliseră, desigur, momentul decesului cu eroare de un minut.

— În urmă cu o oră, domnule! răspunse polițistul. Am extras cadavrul întrucât exista pericol de explozie. Geniștii au oprit în ultima clipă sistemul de alimentare al edificiului.

Se adunase toată lumea de pe strada-verticală A2. Oamenii stăteau dincolo de benzile luminoase, ușor înclinați, de parcă ar fi dat din cap cu mirare și ar fi rămas așa, cu toții, aplecați spre stânga.

— Imposibil, zise Jeffrey, încercând să-și controleze gesturile. Imposibil! Am vorbit cu soția mea în urmă cu un sfert de oră!

— Domnule?

— Am sunat-o... și am intrat în visul ei. Acum un sfert de oră soția mea încă mai visa!

Zece ani mai târziu Prezent, 2056

Pământul apărea la fiecare două minute în dreptul hubloului, iar el își așezase fotoliul la o distanță astfel încât să-l vadă perfect încadrat în cristal. La 67.000 de kilometri de scoarța terestră nu mai exista noapte pentru Stația Spațială America. Singurele clipe de întuneric total erau cele patruzeci de minute de eclipsă solară la zece ore, cât dura o revoluție completă în jurul globului.

Cu o rază de 3.500 metri și treizeci de rotații pe oră, SSA obținea forța centrifugă pentru a da celor de la bord senzația unei gravitații terestre. Compartimentele rezidențiale erau situate pe cercul exterior, unde peste cinci mii de oameni păseau cu tălpile în afară și capul spre centru. Asta în vreme ce axul conținea sondele spațiale Yarkovsky și, mai nou, fabricile în care se construiau, nemaifiind nevoie să le aducă de acasă.

Acasă...

Jeffrey Landis privi spre hublou, prinzând din nou apariția Pământului, cu oceanele sale albastre brăzdate de dungile albe ale norilor și reflexiile lor argintii. Apoi apăru emisfera australă, neagră ca noaptea, de parcă planeta și-ar fi schimbat axa, iar întunericul ar fi venit dinspre sud spre nord.

Sutana Pelerinului se rotea în aceeași nori de culoarea chihlimbarului, vechi de decenii, provocați de praful meteoriților. Nu mai erau două milioane de tone pe an care să înnegrească zăpada munților înalți ori regiunile polare. Pulberea cântărea deja însutit și nu mai avea timp să se depună. Cădea continuu în emisfera sudică, acolo unde două șuvoaie cenușii, *brațele lui Venus*, se înfășurau ca spiralele unei galaxii roșu-întunecate.

Reveni la raportul de pe display. Renunță să citească și, imediat ce se lăsă pe spate în fotoliu, programul trecu pe lectură automată:

— *La puțin timp după ce s-a depășit limita de douăsprezece zile, echipajul a intrat în panică și a cerut revenirea de urgență sub 67.000 de kilometri. A fost primul zbor fără probleme din ultimii douăzeci și trei de ani. Consiliul SSA a hotărât în unanimitate ca aceasta să fie limita de timp în care o navă cu echipaj uman...*

Închise ochii, obosit, și ascultă așa până la finalul documentului.

— Continuă să rulezi rapoartele în ordine inversă, rosti încet. Programul își reglă tonul după al lui și trecu la următorul:

— *Raport 23/2055: Nava a trecut de Orbita V și a oprit în punct geostaționar, la 70.000 kilometri de Terra. Primele nopți au trecut fără incidente. În fiecare dimineață, la aprinderea luminilor, s-a constatat că toți membrii echipajului dormiseră, ca de obicei. Totuși, analiza bazei de date a arătat că, deși substanțele hipnogene au fost mai performante decât cele din trecut, astronauții au avut de fiecare dată un somn fără vise, dominat de unde cerebrale de tip Delta.*

Se ridică din fotoliu și porni spre hublou. Pe măsură ce se apropia, Pământul, până atunci perfect încadrat, păru că se desparte, micșorându-se dincolo de cristal.

— *Activitatea din ziua a treisprezecea, continuă programul în surdina, a fost haotică și până seara au izbucnit primele acte de...*

Un semnal acustic îi întrerupse gândurile, dar și raportul. Reveni la pupitru.

— Comandor Landis, se auzi vocea ofițerului de cart, avem o avertizare de asteroizi în câmpul 4-V-4. Timp estimat, 30 de minute.

— Luați măsurile necesare! zise.

Ofițerul ezită o clipă. Evident că știa ce măsuri să ia și, de fapt, acestea erau supervizate de computerul central al SSA.

Mai era ceva.

— Domnule, avem un om în zonă.

Nu păruse deloc, până atunci, că urma să fie o zi în care să se întâmple *altceva*. Verifică în program numele ofițerului de cart. În clipa aceea încă nu știa că aveau să petreacă împreună o zi foarte lungă.

— Vershen, zise, cine a autorizat zborul? apoi se gândi că nu mai conta. Aduceți-l înapoi! ordonă.

— Asta încercăm, domnule! răspunse ofițerul. Doar că... a pornit direct spre formațiunea de asteroizi.

Lisa Landis primise alerta în același timp cu dispeceratul. Avea aceeași conexiune la sistemul de detecție al Stației, dar, spre deosebire de ofițerii de cart, nu pierduse timpul cu verificări. Urcase în monopter și plecase direct în zona 4-V-4.

„Trebuie să vorbim!” — îi reveni în minte vocea lui. „Ai note din ce în ce mai mici la școală!”

„Poate că e o iluzie... Poate că, în realitate, eu mă fac din ce în ce mai mare.”

„Lisa... te înțeleg perfect.”

Asta era problema. El înțelegea totdeauna perfect.

„Cei din jurul tău nu sunt perfecți, tată! Asta înseamnă că nu ne înțelegi deloc. Pe mine, una, cel puțin, eu așa simt, că nu mă înțelegi!”

